

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 444/25
5.6.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Милимира Лукића, председника већа, судија Маје Илић и Раше Јанковића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Јелене Савић, записничара, у кривичном поступку против **окривљеног АА**, због кривичног дела насиље у породици из члана 194 став 4 у вези става 1 Кривичног законика (КЗ), одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Драгомира Тодоровића, изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву 1К.бр.47/24 од 01.04.2025. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 став 2 Законика о кривичном поступку (ЗКП), дана **05.06.2025. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Драгомира Тодоровића и пресуда Вишег суда у Панчеву 1К.бр.47/24 од 01.04.2025. године, се **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву 1К.бр.47/24 од 01.04.2025. године, на основу чланан 424 став 1 ЗКП, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194 став 4 у вези става 1 КЗ, па га је суд применом наведених законских одредби, те чланова 4, 42, 43, 44, 45, 54, 63, 80 и 81 КЗ, осудио на казну затвора у трајању од 10 (десет) година, у коју му се има урачунати време које је провео у притвору од 29.04.2024. године, од 17:00 часова, па надаље и изрекао му меру безбедности обавезног психијатријског лечења и чувања у здравственој установи. Истовремено, одлучено је да ће суд обуставити наведену меру када утврди да је престала потреба за лечењем и чувањем учиниоца у здравственој установи, а изречена мера може трајати и дуже од изречене казне. Време проведено у здравственој установи

урачунава се у време трајања изречене казне. На основу члана 261, 262 став 1 и 264 став 4 ЗКП, окривљени АА ослобођен је у целини од дужности накнаде трошкова кривичног поступка.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио бранилац окривљеног АА, адвокат Драгомир Тодоровић, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права, с тим што из садржине исте произлази да се жалба односи на све жалбене основе, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и преиначи првостепену пресуду, тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело за које се терети или усвојити жалбу и укинути првостепену пресуду а спис предмета упутити првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у поднеску Ктж.бр.498/25 од 02.06.2025. године, предложио да Апелациони суд у Београду одбије као неосновану жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Драгомира Тодоровића и у целости потврди првостепену пресуду.

Апелациони суд у Београду одржао је седницу већа у смислу одредбе члана 447 став 2 ЗКП, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, па је, размотривши списе предмета, заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, те по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду и предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, нашао:

- жалба је неоснована.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Драгомира Тодоровића, првостепена пресуда се побија **због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП**, тако што се истиче да је изрека пресуде противречна сама себи, да су разлози о чињеницама које су предмет доказивања, нејасни, да о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа или записника и исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника, па због тога није могуће испитати њену законитост и правилност.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, изнети жалбени наводи оцењени су неоснованим, будући да је првостепени суд дао јасне и аргументоване разлоге о свим одлучним чињеницама у конкретној кривично-правној ствари, при чему је изрека побијане пресуде јасна и разумљива, није противречна сама себи и датим разлозима и садржи све чињенице и околности од којих зависи примена закона, док образложење пресуде садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује да је окривљени извршио кривично дело за које је оглашен кривим, као и радње које је предузео приликом извршења истог.

Поред тога, првостепени суд је на основу изведених и правилно оцењених доказа, ближе означених у образложењу ожалбене пресуде, а у склопу одбране

окривљеног, као и осталих доказа, правилно утврдио све одлучне чињенице, како оне које чине објективна обележја кривичног дела у питању, тако и чињенице и околности које се тичу субјективног односа окривљеног према учињеном кривичном делу, о чему су дати јасни, уверљиви и непротивречни разлози, које у свему као правилне прихвата и овај суд, као другостепени, при чему је супротно жалбеним наводима, побијана пресуда јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује да је окривљени извршио кривично-правне радње, док се из наведених разлога у образложењу пресуде види који докази потврђују одлучне чињенице и како је првостепени суд ценио изведене доказе и одбрану окривљеног, а што је у складу са садржином доказа на којима се заснива првостепена пресуда, па се неосновано у изјављеној жалби браниоца окривљеног истиче супротно. Осим тога, насупротив жалбеним наводима браниоца, у изреци првостепене пресуде, као и у њеном образложењу, јасно и прецизно су описане кривично-правне радње окривљеног.

По налажењу другостепеног суда, неосновани су жалбени наводи браниоца окривљеног АА, адвоката Драгомира Тодоровића, којима се првостепена пресуда побија *због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања*, јер је првостепени суд правилно и свестрано ценећи изведене доказе и одбрану окривљеног, поуздано утврдио све оне чињенице које су одлучне за доношење законите одлуке у предметној кривично-правној ствари а наведено образложење у првостепеној пресуди прихвата и овај суд. У изјављеној жалби се износи сопствена оцена изведених доказа, а што је све првостепени суд имао у виду и по налажењу овог суда правилно оценио и за своје закључке дао јасне, логичне и у свему прихватљиве разлоге.

Првостепени суд је потпуно и правилно утврдио чињенично стање онако како је наведено у изреци првостепене пресуде, а на основу одбране окривљеног, као и на основу осталих изведених доказа током поступка и то како исказа испитаних сведока, тако и на основу бројне писане документације, ближе наведене у образложењу првостепене пресуде, које доказе је првостепени суд детаљно анализирао, интерпретирао и ценио, како појединачно, тако и у међусобној повезаности, при чему је дао јасне и довољне разлоге, због чега је поједине доказе прихватио, а поједине није.

Насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног АА, адвоката Драгомира Тодоровића, којима се оспорава да је узрок смрти сада покојне, оштећене ББ, резултат деловања окривљеног, оцењени су и одбијени као неосновани.

Наиме, по налажењу Апелационог суда у Београду, правилно је првостепени суд оценио да је одбрана окривљеног неприхватљива и усмерена на избегавање кривице будући да је иста у супротности са другим доказима изведеним у доказном поступку и то у супротности са записником о обдукцији и судско-медицинским вештачењем, из кога је утврђено да је смрт сада покојне оштећене ББ, насилна и да је наступила услед акутног механичког удужења нанетог стезањем врата шаком или шакама од стране друге особе, све у условима код ње постојања запаљења плућа, срца и бубрега, као и да су на телу сада покојне оштећене ББ, споља констатоване повреде доње усне сасушена у средишњем сегменту, захватајући око три четвртине ружичастог дела усне, са описаним крвним подливима, да је на унутрашњим органима утврђено постојање повреда испод врхова великих рогова подјезичне кости на делу меког ткива ка грленим хрскавицама, са описаним крвним подливима, да су спољашње повреде у пределу

горње и доње усне покојне оштећене настале притиском шаке на пределу усана, односно затварањем усног отвора, са једновременим стезањем у пределу врата или пак изолованим наношењем ударца у пределу усана, док су повреде у пределу меког ткива врата нанете интензивним стезањем у пределу испод врхова великих рогова подјезичне кости на делу меког ткива ка грленим хрскавицама, шаком или шакама у продуженом трајању од стране друге особе и да је у склопу стезања за врат дошло до затварања дисајних путева у пределу гркљана и последичне смрти.

Надаље, правилно је првостепени суд код оваквог стања ствари, утврђујући да је притиском шаком или шакама од стране извршиоца дела, дошло до затварања усана и стискања врата покојне оштећене, што је прво довело до њеног повређивања, а последично до удушења и смрти и што се морало дешавати непосредно и без временске дистанце, закључио да у одсуству било које друге особе у простору у којем су боравили окривљени и сада покојна оштећена, одбрана окривљеног да је оштећена повраћала, а да јој је он само помагао и да јој није нанео повреде које су довеле до њене смрти, већ да је он спавао када је она престала да дише, неприхватљива. Овакав закључак првостепеног суда који се односи на контакт између окривљеног и оштећене потврђен је и кроз обављено ДНК вештачење, на основу којег је утврђено да је окривљени већински донор бриса поднокатног садржаја његове леве и десне руке, док се са великом сигурношћу може тврдити да је сада покојна оштећена ББ, мањински донор оба биолошка трага, па су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног, оцењени као неосновани.

Насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног АА, адвоката Драгомира Тодоровића, да окривљени и оштећена нису живели у ванбрачној заједници, односно да се не ради о трајној заједници живота мушкарца и жене, која сходно дефиницији Закона о браку и породичним односима представља ванбрачну заједницу, првостепени суд је правилно закључио да су окривљени АА и сада покојна ББ, живели у ванбрачној заједници, на шта је у свом исказу указао и сведок ВВ, чији исказ је првостепени суд детаљно интерпретирао и правилно оценио на страни 14. образложења побијане пресуде, а из чега произлази да је оштећена, сада покојна ББ, била члан породице окривљеног АА, на начин како је то прописано чланом 112 став 28 КЗ, а све у вези са чланом 194 став 4 у вези става 1 КЗ, те је околност да је живела у заједничком домаћинству са окривљеним, чини оштећеном у смислу члана 194 став 4 у вези става 1 КЗ, а како то произлази правилно из образложења побијане пресуде.

Код овако утврђеног чињеничног стања, жалбени наводи браниоца окривљеног АА у делу у ком се указује да време смрти оштећене, сада покојне ББ није прецизно утврђено, без значаја је на другачију одлуку суда у овој кривично-правној ствари. Ово стога што се обдуцент др ГГ у свом исказу на главном претресу детаљно изјаснио да прецизно време смрти у конкретном случају није било могуће утврдити, имајући у виду да је оштећена била малокрвна и исцрпљена, што је амбијент који условљава убрзано развијање али и постојање лешних особина, што је вероватно било и у конкретном случају, а такође за процену момента умирања од значаја је и манипулација са телом и његово изношење из амбијента у коме се налазило, те касније транспорт и манипулације телом.

Дакле, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је

правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљеног АА стичу сва битна обележја кривичног дела насиље у породици из члана 194 став 4 у вези става 1 КЗ, у време, на месту и на начин како је то ближе описано у изреци пресуде, правилно закључивши да понашање окривљеног указује да је поступао са евентуалним умишљајем, као обликом кривице у односу на основну радњу а нехатно у односу на тежу последицу, о чему су у образложењу првостепене пресуде, на страни 15., дати детаљнији разлози, те су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног којима се првостепена пресуда побија због погрешне примене материјалног права, за овај суд неприхватљиви и као такви оцењени неоснованим.

Испитујући првостепену пресуду у **делу одлуке о казни**, Апелациони суд у Београду налази да је жалба браниоца окривљеног, којом се указује да првостепени суд не даје образложење на основу којих критеријума је одредио да се изреченом казном може остварити сврха кажњавања, ресоцијализација окривљеног, те зашто је изречена казна адекватна извршеном кривичном делу и насталој последици, неоснована, те да је побијана пресуда у том делу правилна.

Наиме, првостепени суд је приликом одлучивања о избору врсте и висини кривичне санкције коју је ваљало изрећи окривљеном, имао у виду све околности које су у смислу члана 54 КЗ од утицаја да кривична санкција буде правилно одабрана, а њена висина правилно одмерена, те је од олакшавајућих околности на страни окривљеног АА, узео у обзир и ценио да је окривљени кривично дело извршио у стању смањене урачунљивости, у битној мери, док је од отежавајућих околности узео у обзир и ценио ранију осуђиваност окривљеног за истоврсно кривично дело, као и ранији живот окривљеног, посматрано кроз понашање окривљеног према претходној супрузи, а што произлази из чињенице да су према окривљеном изрицане хитне мере у складу са Законом о спречавању насиља у породици, па је ценећи све наведене околности, имајући у виду и тежину учињеног дела и степен кривице окривљеног, правилно првостепени суд окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 10 (десет) година, у коју ће му се, сходно одредби члана 63 КЗ, урачунати време проведено у притвору ближе наведено у побијаној пресуди.

По оцени Апелационог суда у Београду, казна затвора у наведеном трајању на коју је окривљени осуђен, сразмерна је тежини извршеног кривичног дела и степену кривице окривљеног, иста је нужна али и довољна за постизање сврхе кажњавања из члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Имајући у виду да је првостепени суд свим утврђеним околностима, како олакшавајућим, тако и отежавајућим, на страни окривљеног АА, дао адекватан значај, то су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног, којима се оспорава правилност одлуке о кривичној санкцији, тако што се истиче да је изречена казна превисока, при чему се у жалби не указује на постојање олакшавајућих околности на страни окривљеног, које је првостепени суд пропустио да узме у обзир, а које би исходовале другачију одлуку о казни, оцењени су и одбијени као неосновани.

Такође, правилно је првостепени суд на основу члана 80 и 81 КЗ, према окривљеном АА изрекао меру безбедности обавезног психијатријског лечења и чувања

у здравственој установи, имајући при томе у виду да је окривљени извршио предметно кривично дело у стању смањене урачунљивости у битној мери, да је дата препорука за изрицање наведене мере безбедности од стране вештака неуропсихијатра јер постоји озбиљна опасност да окривљени учини теже кривично дело, а да је за отклањање те опасности неопходно лечење и чување окривљеног у здравственој установи, при чему изречена мера може трајати и дуже од изречене казне, а време проведено у здравственој установи урачунава се у време трајања изречене казне.

По налажењу Апелационог суда у Београду, правилно је првостепени суд имао у виду и ценио и стварне трошкове настале током овог кривичног поступка, са једне стране, те личне и имовинске прилике окривљеног, како то произлази из изреке првостепене пресуде, а са друге стране и то да се окривљени налази у притвору више од годину дана, да му предстоји издржавање вишегодишње казне ефективног затвора, у ком периоду ће бити онемогућен да остварује материјалну зараду, при том не поседује непокретну имовину, нити вреднију покретну имовину, те би обавезивањем окривљеног на плаћање трошкова кривичног поступка била доведена у питање његова и егзистенција лица која је по закону дужан да издржава, те је правилно првостепени суд одлучио да окривљеног ослободи од дужности плаћања трошкова кривичног поступка.

Сходно наведеном, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду одлучио је као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Савић,с.р.

Председник већа-судија
Милимир Лукић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић